

PRIMERA SECCIÓ
“Jo crec”, “Nosaltres creiem”

CAPÍTOL PRIMER

L'home és “capaç” de Déu

I. El desig de Déu (27-30)

- El desig de Déu està inscrit en el cor de l'home.
- Déu ha creat l'home així.
- Déu no para d'atreure'l cap a Ell.
- Només en Déu l'home pot trobar la veritat i al felicitat de que desitja constantment.

II. Els camins que duen al coneixement de Déu (31-35)

- El món: ordre, bellesa, contingència... Hi ha d'haver una Intel·ligència.
- L'home: la consciència (obertura al bé, a la veritat i a la bellesa). Capaç de conèixer naturalment l'existència de Déu.
- Hi ha d'haver una Causa primera i un Fi últim.

III. El coneixement de Déu segons l'Església (36-38)

- L'home pot conèixer l'existència de Déu per la raó natural a partir de les coses creades.
- L'home necessita la llum de la Revelació de Déu per conèixer el que no és accessible per la sola raó.

VI. Com parlar de Déu? (39-43)

- El nostre coneixement de Déu és limitat per naturalesa.
- Parlem de Déu per analogia amb les coses creades, però Déu és més transcendent.
- Sabem de Déu més el que no és, que el que és.

CAPÍTOL SEGON

Déu surt a l'encontre de l'home

ARTICLE 1 - La Revelació de Déu

- “Revelació” fa referència a un coneixement que no es pot adquirir amb la sola raó natural.
- Déu li dona el seu Esperit perquè pugui conèixer-lo amb una capacitat superior.

I. Déu revela el seu “designi benivolent” (51-53)

- L'home creat té el seu origen i la seva fi en Déu.
- Déu revela qui és Ell, qui és l'home, i el camí que hi porta.
- En la història, Déu va revelant gradualment el seu designi a l'home.

II. Les etapes de la Revelació (54-64)

- En la creació, Déu convida l'home a una comunió íntima amb Ell
- Noè. L'home vol forjar el seu propi destí sense Déu (Babel), ve el desastre del diluvi, els homes es dispersen i Déu fa aliança amb Noè.
- Abraham. Déu promet reunir la humanitat dispersa, i fa aliança amb Abraham.
- Moisès. Déu forma Israel, el seu poble. L'allibera de l'esclavatge d'Egipte, i fa aliança al Sinaí amb Moisès.
- Els profetes Alimenten l'esperança d'una Aliança nova i eterna.

III. Jesucrist, “mitjancer i plenitud de tota Revelació (65-67)

- Revelació definitiva: és Déu mateix.
- No hi haurà cap més revelació nova.

ARTICLE 2 – La transmissió de la Revelació divina

- Cal predicar Crist. Ell mateix és l'Evangelí (la Bona Notícia).
- Tres pilars: Escriptura, Tradició i Magisteri.

I. La Tradició Apostòlica (75-79)

- La predicació apostòlica de l'Evangelí s'ha fet de dues maneres: oralment i per escrit.
- Continua en la successió apostòlica: Pares Apostòlics (segles I al II), Pares Apologetes (segles II al III), i Pares de l'Església (segles III al VIII).

II. Relació entre la Tradició i la Sagrada Escriptura (80-83)

- Font comuna: Crist, en l'Esperit Sant.

III. La interpretació de l'herència de la fe (84-95)

- *Depositum fidei*: confiat per Jesús a tota l'Església unida en l'Esperit Sant.
- Intèrpret autèntic: l'Esperit Sant en el Magisteri de l'Església sencera.

ARTICLE 3 – La Sagrada Escriptura

I. El Crist, Paraula única de la Sagrada Escriptura (101-104)

- Jesús és la única Paraula del Pare.
- L'Església venera les Sagrades Escriptures com venera el Cos del Senyor.

II. Inspiració i veritat de la Sagrada Escriptura (105-108)

- Déu es l'autor veritable de la Sagrada Escriptura.
- L'Esperit Sant inspira els autors materials.
- El cristianisme no és una religió del llibre.

III. L'Esperit Sant, intèrpret de l'Escriptura (109-119)

- En la intenció dels autors sagrats, s'ha de tenir en compte el moment històric: cultura, el sentir, maneres de parlar, gèneres literaris... (encarnació).
- L'Escriptura s'ha de llegir i interpretar a la llum de l'Esperit:
 - fer atenció a la unitat de tot el text
 - s'ha de llegir en la Tradició viva de l'Església
 - atent a l'analogia de la fe: cohesió de les veritats de fe entre elles
- S'ha de distingir dos sentits:
 - Sentit literal: el que està dient.
 - Sentit espiritual: el que vol dir.
 - sentit al·legòric: el seu sentit en Crist.
 - sentit moral: com ens hem de comportar.
 - sentit analògic: veure realitats i esdeveniments en la seva significació eterna.
- Els exegetes són a qui encarreguen aquesta interpretació.

IV. Cànon de les Escriptures (120-130)

- Es fixa el 382, al Concili de Roma, pel papa Sant Dámaso I.
- 46 llibres de l'Antic Testament, i 27 del Nou Testament.
- Antic Testament
 - prepara la vinguda de Crist.
 - pedagogia de l'amor salvífic de Déu.
- Nou Testament
 - la veritable i definitiva revelació de Déu.
- Unitat entre l'AT i el NT. Els cristians llegim l'AT a la llum del NT.

V. La Sagrada Escriptura en la vida de l'Església (131-133)

- Lectura, Pregària, Estudi i Predicació.
- Ignorar la Sagrada Escriptura és ignorar Crist.